

Pāvils, stāvēdams areiopaga vidū, sacīja: "Atēnieši, es redzu, ka jūs visās lietās esat ļoti dievbijīgi. Jo, staigādams un aplūkodams jūsu svētumus, es atradu arī altāri ar uzrakstu: Nepazīstamam Dievam. Ko jūs nepazīdami godājat, to es jums sludinu. Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos. Un Viņu neapkalpo cilvēku rokas, it kā Viņam kā vajadzētu: Viņš pats dod visiem dzīvību, elpu un visu; Viņš līcis visām tautām celties no vienām asinīm un dzīvot pa visu zemes virsu un nospraudis noteiktus laikus un robežas, kur tiem dzīvot, lai tie meklētu Dievu, vai tie Viņu varētu nojaust un atrast, jebšu Viņš nav tālu nevienam no mums. Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam, kā arī daži jūsu dziesminieki sacījuši: mēs arī esam Viņa cilts. Tāpēc mums, kas esam Dieva cilts, nav jādomā, ka dievība ir līdzīga zeltam, sudrabam vai akmeņim, cilvēka mākslas darinājumam vai izdomājumam. Bet Dievs, atstādams neievērotus nezināšanas laikus, tagad aicina visus cilvēkus visur atgriezties no grēkiem. Jo Viņš nolīcis dienu, kurā Viņš pasauli taisnīgi tiesās caur kādu Vīru, ko Viņš izredzējis un par ko visiem liecību devis, uzmodinādams To no mirušiem." Par mirušo augšāmcelšanos dzirdēdami, citi zobojās, bet citi sacīja: "Par to mēs tevi vēl kādu citu reizi dzirdēsīm." Tā Pāvils aizgāja no viņu vidus. Bet daži viņam piebiedrojās un kļuva ticīgi. Starp tiem bija Dionisijs, areiopaga loceklis, kāda sieva, vārdā Damarida, un vēl citi līdz ar viņiem. Apd. 17, 22-34

"ES ESMU īstais vīnakoks, un Mans Tēvs ir dārza kopējs. Ikvienu zaru pie Manis, kas nenes augļus, Viņš noņem, un ikvienu, kas nes augļus, iztīra, lai tas jo vairāk augļu nestu. Jūs jau esat tīri to vārdu dēļ, ko Es uz jums esmu runājis. Palieliet Manī un Es - jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevi, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī. ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt. Ja kas nepaliek Manī, tas kā zars izmetams ārā un sakalst; tos savāc un iemet ugunī, un tie sadeg. Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsīt lūgt, ko gribat, tas jums notiks. Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem. Jņ. 15, 1-8

Ko darām jauna mēneša iesākumā?

Viena no ierastām darbībām ir kalendāra pāršķiršana.

Arī es paņēmu draudzes kalendāru un pāršķīru nākamo lapu.

Ar cerībām skatījos maija mēneša dienās un datumos, kas stāvēja manu acu priekšā.

Un jautāju, iespējams, tāpat kā daudzi no jums

– ko labu nesīs jaunais mēnesis?

Maija mēneša ilustrācijai draudzes kalendārā

bija izvēlēta teju simts gadu sena koncerta afiša,

kas atgādināja par reiz notikušajiem mūzikas koncertiem mūsu baznīcā.

Konkrētais koncerts gan nebija noticis tieši maija mēnesī,

bet tam bija jāiepriecina klausītāji glīti atjaunotajā baznīcā pēc notikušajiem remontdarbiem.

Koncertu notikumi bija paredzēti pēc svinīgas baznīcas iesvētīšanas bīskapa vadībā.

Varam tik iztēloties,

kā izskatījās glīti izpušķotā baznīca, altāris, baznīcas ieeja vai solu gali.

Apkārt valdīja svinīgs pacilājums ļaužu piepildītā baznīcā.

Gaviles, prieks un gandarījums par atjaunoto baznīcu

un gaidītu viesu klātbūtni.
Afiša kopā ar citiem dokumentiem
1923. gadā tika ievietota baznīcas torņa lodē,
kur tā atradās līdz pat 2004. gadam,
kad to nocēla jumta remonta laikā.

Šogad maijā baznīcā bija iecerēti koncerti.
Muzeju nakts būtu pulcinājusi ļaužu simtus.
Šajā pavasarī bija jānotiek iesvētes mācībām.
Šādi notikumi pie mums allaž ir notikuši.
Cik pierasti un pašsaprotami viss ir bijis!

Pāršķirot kalendāra jauno lapu, šoreiz gan nevēlos
koncentrēties uz nenotikušajiem notikumiem,
negribu domāt par to,
kas varēja būt.

Šajā svētdienā, ko dēvē par *Jubilate* svētdienu,
ceturtā svētdiena pēc Lieldienām,
vēlos domāt un būt būt pateicīgam par to,
kas ir.
Jo mieru mēs varam gūt vienīgi,
ja atveram acis un spējam ieraudzīt,
pateikties par to,
kas mums ir.

Padomāsim mirkli par to,
kas mums ir!
Satversim mirkļus,
kas mums dod dzīvesprieku,
liek ielīksmoties,
kas ļauj sirdij pukstēt straujāk,
un plūst dzīvībai caur mums.
Vai ne tamdēļ nereti nespējam dzīvot ar piepildījumu,
jo pastāvīgi domas nodarbojas ar to,
kas mums vēl it kā nav,
ko neesam ieguvuši,
kas vēl varētu būt,
ja darīsim to vai šo,
ja vien paspēsim laikā...

Taču tā dzīvojot, nespēsim sajūst dzīvību,
kas grib plūst caur mums,
kas dod radošo spēku, motivāciju, iedvesmu.
Cik gan tālu ar sajūtu par nepadarīto, neiegūto, nesatverto nokļūsim?
Par to ir arī šis svētdienas vēstījums.
– atvērties Jēzus darbam pie mums,

palikt Viņa tuvumā
un nest augļus.

Jēzus saka:

„Palieliet Mani un Es - jūsos.

Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka,

tāpat arī jūs, ja nepaliekat Mani.

ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari.

Kas Mani paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu,

jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.”

Jāņa evaņģēlija dzirdētajā fragmentā Jēzus runā par trim tēmām –
par palikšanu pie vīna koka,
augļu nešanu un
augļu iztīršanu.

Iesākumā dzirdējam Jēzus dziļdomīgos vārdus:

„Jūs jau esat tīri to vārdu dēļ, ko Es uz jums esmu runājis.”

Viņš bija uz mācekļiem tā runājis,

ka tie varēja sacīt –

esam kļuvuši kā viens vesels,

nekas mūs nešķir no Dieva mīlestības, Viņa draudzības un laipnības.

Ar savu pievēršanos mums,

Viņš mūs ir attīra,

atbrīvo no visa liekā

un liek nokāpt līdz mūsu pašu esībai

un dvēseles kodolam.

Jēzus nav solījis,

ka tas būtu viegls uzdevums.

Iniciatīva ir Dieva rokās.

Viņš kā dārznieks izšķir,

kurus augļus noņemt un kurus iztīrīt.

Vīna koka zaru attīrīšana var būt sāpīga,

bet nepieciešama.

Jēzus saka:

„Mans Tēvs ir dārza kopējs. Ikvienu zaru pie Manis,

kas nenes augļus, Viņš noņem, un ikvienu, kas nes augļus, iztīra,

lai tas jo vairāk augļu nestu.”

Zars, kurš nenes augļus, tiek noņemts.

Cits vīna koka zars, lai tas nestu augļus,

to Viņš iztīra, lai tas jo vairāk nestu augļus.

Vienus Viņš noņem,

citus iztīra.

Ja Jēzus runā par zaru iztīrīšanu,
tas mums nāk par labu.
Šeit lietotais vārds norāda uz to,
kas grieķu pasaulē bija labi pazīstams – *katarse*.
Piemēram, teātra izrāde antīkajā laikā bija kā vesela drāma publikai,
kuras laikā tā piedzīvoja katarsi, šķīstīšanos.
Katarse ir dvēseles process,
kas mūs atbrīvo no māņiem, iluzorā, aplamā,
kam esam pieķērušies, –
sauksim tos par grēkiem,
viss, kas mūs attālina no mērķa, –
lai pēc visa tā mēs būtu vienoti ar Dievu
un nestu augļus.
Nereti apstākļi,
kuros mēs esam nonākuši ir kā nepieciešamā katarse.
Tur skaidri parādās,
kas ir kas.
Kad Jēzus runā uz mums,
tad tas mums nāk par labu.
Viņa vārdi mūs attīra.
Viņš it kā saka,
tu esi tīrs manu vārdu dēļ.
mani vārdi atklāj,
kāds tu patiesībā esi un kādu tevi Dievs ir radījis.
Un tā ir labi.
Labais tevī nu atkal ir lielāks nekā grēks.
Nu jau vairākus gadus piemājas siltumnīcā
kopjam divus vīnogulājus.
Priecājamies par saldenajiem augļiem jau pašā vasaras vidū.
Bet pārdomas vienmēr raisās,
kad zari vīnogu kokam izgriežami.
Mums šīs līdzības ir jānācās it kā no jauna,
bet tā laika ļaudīm,
kurus Jēzus uzrunāja,
vīna koka simbolika,
bija dziļa un nozīmīga.
Ar vīnakoka dārzu Dievs salīdzināja Israēlu, savu tautu.
Domājot par maija mēneša dienu notikumiem pirms 30 gadiem,
saprotam – arī mēs esam kā Viņa dārzs, ko Dievs attīra.
4. maija katarse bija liels saviļņojums, neizsakāms prieks, gaviles.
Cilvēkiem pār vaigiem lija prieka asaras.
Vesela drāma, notikums, vēsturiska katarse.
Pirms 40 gadiem varējām tikai vēl par brīvu valsti sapņot.
Pirms 30 gadiem tā kļuva par realitāti.

Tālāk Jēzus runā par palikšanu pie vīna koka.
Vīna koka zars un tā augļi vieni paši nespēj izdzīvot.

Tas nes augļus vien tad,
ja tas paliek pie vīna koka.
Augļi savu dzīvības radošo un dzīvību dodošo sulu saņem vien tad,
ja ļauj caur sevi plūst Jēzus Garam un mīlestībai.
„Palieliet Manī un Es - jūsos.”
Tā ir abpusēja palikšana.
Kā augļi sevī uzņem vīna koka sulu,
tā Jēzus mīlestība mums plūst cauri.
Cik traģiski vīnakoka zaram ir būt atdalītam no vīna koka,
tā mums ir jādomā par mūsu attiecībām ar Dievu.

Kad vēroju savus vīna koku augļus,
man vienmēr jādomā,
kāpēc tie nav daudz,
bet tie, kas ir,
ir saldi, lieli un sulīgi.
No viena vīna koka tie ir vien ap 10 – 12 ķekariem.
Varēja būt vairāk,
pie sevis es tā domāju.
Taču vīna koka augļi nevar būt daudz.
Patieso augļu sasniegumi nav ārēji lieli.
Bet tie, kas ir,
tos caurauž Jēzus mīlestība.
Mūsu dzīve nav jānosaka ar lieliem un acīmredzamiem panākumiem,
bet izšķirošais ir mīlestības klātbūtne.
Ja mīlestības nebūs,
tad tie gan varbūt būs daudz,
bet vīnogas nebūs garšīgas un saldas,
tās būs skābas vai augļi nebūs vispār,
un vīna koks būs aizaudzis vienās lapās un zaros.
Ja Kristus ir kļuvis mūsu dzīves vidus,
tad no Viņa plūst mīlestība,
kas iemiesojas augļos, mūsu dzīvē.
Mūsu vitalitāte, radošums nāk vienīgi no Viņa.
Mūsu pamats, avots un dzīves telpa ir Jēzus mīlestība.
Dzīvojot šajā mīlestības telpā,
tas rada prieku,
ko neviens nevar atņemt.
Grūtos brīžos tur jūtamies pasargāti.
Mūsu ilgas tur tiek apmierinātas.
Ja Jēzus runā par to,
ka vairs neesam kalpi, jo kalps nesaprot,
ko viņa kungs dara,
bet draugi,
tad esam saistīti ar Viņa mīlestības telpu.
Esot ārpusē,
esam neziņā un bailēs par savu eksistenci.

Jēzus mīlestība ir Viņa dāvāta draudzība ar mums.
Viņš atvēra mums savu sirdi krustā
un mēs nu varam būt visi ar Viņu kopā Tēva apsolutajā valstībā.

Augļu nešana,
arī par to Jēzus runā.
ne tikai godība, kuru mēs apbrīnojam, slavējam un teicam,
– mēs neesam tikai vērotāji, skatītāji.
Jēzus aicina sekot, būt Viņa mācekļiem un nest augļus.
Ja nesam augļus, tad ar savu dzīvi mēs pagodinām Dievu.
*„Ar to Mans Tēvs ir godā celts,
ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem.”*
Augļus nesam, kalpojot savam tuvākajam.
Par savu valsti mēs dažkārt tā domājam,
es gribu baudīt un apbrīnot tās augļus,
bet neesamu gatavs kalpot.
Nereti esam tikai skatītāji, apbrīnotāji vai pēlēji.

„Bija saule, kad braucām prom gar lauku, vairs nebija zaļās miglas, skrēja bites, un es domāju, ka arī bites no lauka ir Dievs. Mēs apstājāmies, tēvs turēja zirgu, un mēs ar mammu pārkāpām pāri grāvim: viss lauks sanēja no bitēm un vēl kādiem siltiem un saulainiem kukaiņiem. Es teicu: Dievs dūc. Es pateicos Zemgalei, kas man deva Dievu. Tas bija kādā lauku sētā. Laikam Džūkstē.” Tā rakstīja dzejnieks Imants Ziedonis.

Viens ir klausīties bišu zumēšanā, dūkšanā, sanēšanā.
Pavisam cits kaut kas ir,
pašam kļūt par daļu no bišu dūkšanas.
Saplūst laukā un dūkt.
Apputeksnēt un nest augļus.
Kalpot, mīlēt un apbrīnot.
Imants Ziedonis rakstīja, ka tā dūc Dievs.
Un man šķiet,
ka rakstniekam bija taisnība.
To atcerēsimies rīt,
kad klāsim baltus galdautus
uz svētku galda.
Un ikreiz,
kad nostājamies blakus
ziedošam laukam vai ābeļzaram.